



Høringsinnspill fra Kraftfylka ifm. NOU 2026: 4, kjernekraftutvalgets rapport

Oppsummering

- Kraftfylka støtter utvalgets anbefaling om et begrenset og målrettet fagmiljø for kjernekraftteknologi ved norske universiteter, bedre deltakelse i internasjonale forskningsprogrammer og et tettere samarbeid med Sverige og Finland.
- Kjernekraft har en høy kostnads- og risikoprofil. Erfaringene utvalget gjennomgår viser en sterk statlig rolle i finansieringen av ny kjernekraft i alle de sammenlignede landene.
- Norge mangler kompetanse og kapasitet i store deler av verdikjeden for kommersiell kjernekraft. Et kompetanseløft må samordnes mellom stat, universiteter og forskningsmiljøer, fylkeskommuner, kommuner og relevante næringer.
- Lokalisering av kjernekraftverk, mellomlager og deponi må behandles som et nasjonalt spørsmål. Kommunal medvirkning er nødvendig, men enkeltkommuner kan ikke alene avgjøre om og hvor kjernekraft skal etableres.
- Kjernekraft må ikke bli en sovepute som forsinker beslutninger om vannkraft, vindkraft, energieffektivisering og nett. Ny kjernekraft kan tidligst bidra fra midten av 2040-tallet, mens kraftbehovet må møtes lenge før dette.

Innledning

Kraftfylka viser til NOU 2026: 4 «Kjernekraft i Norge? Fordeler, ulemper og forutsetninger». Utredningen gir et bredt og grundig kunnskapsgrunnlag om teknologi, kostnader, sikkerhet, avfall, kompetanse, regulering, kraftsystem, samfunnsøkonomi, etikk og samfunnsaksept. For Kraftfylka er det særlig viktig at den videre politiske behandlingen holder fast ved utvalgets helhetlige perspektiv: Kjernekraft er ikke bare et spørsmål om valg av produksjonsteknologi, men om langsiktige nasjonale forpliktelser, omfattende myndighetsoppgaver og prioritering av ressurser.

Kraftfylka støtter utvalgets hovedanbefaling om at det ikke settes i gang en omfattende prosess for å forberede Norge som kjernekraftland nå, samtidig som det heller ikke er tilrådelig å fortsette uten målrettet kunnskaps- og kompetansebygging. Denne mellomposisjonen er etter Kraftfylkas syn godt begrunnet. Norge bør utvikle tilstrekkelig kunnskap til å kunne følge teknologiutviklingen, vurdere framtidige alternativer og gjennomføre en raskere og mer opplyst prosess dersom kjernekraft blir aktuelt.

Utredningen understreker at innføring av kjernekraft i et nytt land må være myndighetsstyrt, helhetlig og bredt forankret. En eventuell norsk satsing vil berøre energipolitikk, arealforvaltning, beredskap, sikkerhet, kompetansopolitikk, forskningspolitikk, industriutvikling, avfallshåndtering og statlige finanser gjennom svært lange tidsperioder. Kraftfylka mener derfor at den videre oppfølgingen må bygge på nasjonal koordinering og tydelige politiske prioriteringer, samtidig som regionale og lokale

myndigheter må få reell innflytelse i spørsmål som berører areal, samfunnsutvikling, beredskap, kompetanse og vertskapsansvar.

Vi mener at kjernekraft kan være relevant å følge som en mulig langsiktig teknologi, men at teknologien ikke kan løse Norges kraftbehov i de nærmeste tiårene. Utvalget vurderer at produksjon i Norge tidligst kan starte på midten av 2040-tallet, og at det normalt må påregnes 15–25 år fra en beslutning om å etablere et nasjonalt koordinerende organ til den første reaktoren er godkjent og satt i produksjon.

Målrettet kompetansebygging og nordisk samarbeid

Støtte til utvalgets kompetanseanbefaling

Kraftfylka støtter utvalgets forslag om å bygge opp et fagmiljø innen kjernekraftteknologi ved norske universiteter. Utvalget peker på at utdanningstilbud kan bygges opp relativt raskt, men at slike tilbud er avhengige av oppdatert forskningskompetanse. Et nasjonalt kompetanseprosjekt bør derfor innrettes mot å sikre et stabilt minimum av forsknings- og undervisningskapasitet, framfor å etablere et stort og kostbart apparat før det foreligger en politisk beslutning om et kjernekraftprogram.

Utredningen viser at en eventuell kjernekraftsatsing vil kreve kompetanse innen blant annet atomfysikk, materialteknologi, strålevern, sikkerhet, sikring, beredskap, digital sikkerhet, prosjektledelse, regulering, avfallshåndtering og dekommisjonering. Kompetanseprosjektet bør også omfatte kraftsystemforståelse, samfunnsøkonomi, areal- og miljøforvaltning og offentlig styring. Et slikt tverrfaglig opplegg vil gi Norge bedre forutsetninger for å vurdere teknologien på egne premisser, kontrollere kvaliteten på leverandørenes dokumentasjon og delta kvalifisert i internasjonalt samarbeid.

Kraftfylka støtter videre at det legges bedre til rette for norsk deltakelse i internasjonale forskningsprogrammer, laboratorier og forskningsreaktorer. De norske forskningsreaktorene er stengt, og Norge har dermed ikke lenger nasjonal reaktorinfrastruktur for eksperimentell forskning. Utvalget beskriver hvordan IAEA og OECD-NEA organiserer internasjonale programmer, tekniske samarbeidsprosjekter og forskningssamarbeid. Deltakelse i slike ordninger kan gi tilgang til kompetanse og infrastruktur som det vil være uforholdsmessig kostbart å bygge opp nasjonalt. Dette er særlig viktig for land uten erfaring med kommersiell kjernekraftproduksjon.

Kompetanseprosjektet bør derfor ha et tydelig samfunnsoppdrag: å bidra til åpen, balansert og kunnskapsbasert informasjon. Informasjonen må beskrive både muligheter, begrensninger, kostnader og risiko, og skille klart mellom dokumenterte forhold, forventede teknologendringer og politiske mål. Tillit bygges ikke ved å framstille kjernekraft som enten en enkel løsning eller en uakseptabel teknologi, men ved at myndigheter og fagmiljøer er åpne om hva man vet, hva man ikke vet, og hvilke valg som må tas. Fylkeskommuner og kommuner bør involveres i dette arbeidet, fordi de vil møte spørsmålene lokalt og regionalt og har viktige roller innen samfunnsutvikling, arealplanlegging, videregående opplæring, beredskap og offentlig dialog.

Styrket samarbeid med Sverige og Finland

Kraftfylka støtter utvalgets forslag om å undersøke et mer omfattende samarbeid med Sverige og Finland. Nabolandene har lang erfaring med kommersiell drift, regulatorisk utvikling, myndighetsorganisering, sikkerhetsarbeid, kompetansebygging og avfallshåndtering. Finland har satt en ny storskala reaktor i drift og er kommet langt med dyp geologisk deponering. Sverige har et omfattende kjernekraftsystem, arbeider med nye finansierungs- og reguleringsmodeller og har startet

anleggsarbeid knyttet til sitt planlagte dypdeponi. Disse erfaringene er direkte relevante for norske vurderinger.

Samarbeidet bør etter vårt syn utvikles på fem områder. For det første bør norske myndigheter ha et strukturert samarbeid om regelverk, tillatelsesprosesser og uavhengig myndighetsutøvelse. For det andre bør universiteter, forskningsinstitutter og myndigheter samarbeide om utdanning, utveksling og praksisplasser. For det tredje bør Norge søke tilgang til laboratorier, forskningsreaktorer og annen forskningsinfrastruktur. For det fjerde bør det etableres faste ordninger for kunnskapsutveksling om drift, beredskap, dekommisjonering og tilsyn. For det femte bør Norge lære av Sverige og Finlands langvarige arbeid med mellomlagring, sluttbehandling, deponi og lokal forankring.

Et styrket nordisk samarbeid må ikke redusere Norges eget ansvar. Utredningen understreker at et land som introduserer kjernekraft, må ha tilstrekkelig nasjonal kompetanse til å være en kompetent bestiller, lovgiver, tilsynsmyndighet og beredskapsaktør. Internasjonalt samarbeid kan effektivisere og styrke kompetansebyggingen, men kan ikke erstatte nasjonal kapasitet på myndighetskritiske områder.

Høy kostnadsprofil og behovet for statlig finansiering

Kostnader, byggetid og finansieringsrisiko

Kraftfylka mener at den høye kostnadsprofilen ved kjernekraft må få en sentral plass i den videre politiske behandlingen. Utredningen viser at kjernekraftverk er store og komplekse infrastrukturprosjekter med høye investeringskostnader, lang planleggings- og byggetid og betydelig risiko for forsinkelser og kostnadsøkninger. I tillegg kommer kostnader gjennom hele livsløpet til drift, vedlikehold, sikkerhet, brensel, dekommisjonering, mellomlagring og permanent deponering.

Usikkerheten er i seg selv en kostnadsdriver. Investorer og långivere må forholde seg til risiko knyttet til teknologi, byggetid, leverandørkjeder, politiske beslutninger, framtidige kraftpriser og endrede sikkerhetskrav. Selv dersom selve reaktortechnologien blir mer standardisert, vil hvert prosjekt være avhengig av omfattende lokalisering, infrastruktur, tillatelser og tilpasning til nasjonalt regelverk.

Utvalgets beregninger viser at kjernekraft med dagens utfallsrom for kostnader trenger svært høye kraftpriser for å være bedriftsøkonomisk lønnsom. Utvalget vurderer også at det er lite sannsynlig at kjernekraft blir samfunnsøkonomisk lønnsomt i Norge før 2050, gitt dagens kunnskap og forutsetninger. Kraftfylka mener dette tilsier stor varsomhet med å etablere støtteordninger eller påføre kraftkunder og skattebetalere langsiktige forpliktelser før teknologi, kostnader, alternativer og systembehov er tydelig avklart.

Erfaringene tilsier sterk statlig rolle

Utvalgets gjennomgang av Polen, Finland, Sverige, Storbritannia, Canada og Frankrike viser at staten spiller en direkte eller indirekte sterk rolle i finansieringen av ny kjernekraft gjennom differansekontrakter, lån, garantier, regulert avkastning eller eierskap. Vi finner ikke relevante sammenlignbare eksempler på ny kjernekraft som er realisert uten vesentlig offentlig medvirkning og risikodeling.

Offentlig medvirkning kan ha mange former, men innebærer i alle tilfeller at risiko flyttes helt eller delvis fra utbygger til staten. Slike ordninger kan redusere kapitalkostnaden og gjøre et prosjekt finansierbart, men de reduserer ikke nødvendigvis prosjektets reelle samfunnsøkonomiske kostnad. Risikoen blir i stedet fordelt på andre aktører. Det må derfor være full åpenhet om hvem som bærer risikoen ved kostnadsoverskridelser, forsinkelser, lavere kraftpriser, teknologisvikt, konkurs og langsiktige kostnader til avfall og dekommisjonering.

Utvalget finner ikke indikasjoner på markedssvikt eller andre samfunnsøkonomiske forhold som i dag tilsier statlig støtte til kjernekraft i Norge, og viser til at Norge har et velfungerende kraftmarked, høy forsyningssikkerhet og gode finansieringsmuligheter for lønnsomme prosjekter. Kraftfylka støtter denne nøkterne tilnærmingen. En eventuell framtidig støtteordning må vurderes opp mot andre tiltak som kan gi mer kraft, bedre effektbalanse eller lavere utslipp til lavere kostnad og med kortere gjennomføringstid.

Kraftfylka mener videre at kostnader til myndighetsoppbygging, beredskap, sikkerhet og langsiktig avfallsforvaltning må inngå i beslutningsgrunnlaget. Det er ikke tilstrekkelig å vurdere kraftverkets produksjonskostnad isolert. Staten vil uansett sitte med et restansvar dersom operatører svikter eller går konkurs, og med ansvar for nasjonal sikkerhet, krisehåndtering og oppfølging av forpliktelser over svært lange tidsperioder. Eierne må pålegges å avsette tilstrekkelige midler i uavhengige fond, men fondsordninger fjerner ikke statens overordnede ansvar.

Kompetanse og kapasitet i hele verdikjeden

Norge har et omfattende kompetansegap

Norge har erfaring med forskningsreaktorer og nukleær teknologi, men ikke med industriell kjernekraftproduksjon. Dagens fagmiljøer dekker bare deler av behovet i et fullverdig kjernekraftprogram. Norge mangler erfaring med blant annet planlegging og bygging av kommersielle anlegg, operatørvirksomhet, omfattende regulatorisk behandling, leverandørkjeder, kommersiell brenselforvaltning, langsiktig drift, dekommisjonering i industriell skala og permanent deponering av nytt brukt brensel.

Kompetansebehovet gjelder alle faser og alle sentrale aktører: operatørselskap, leverandører, direktorater, departementer, tilsyn, nødetater, forsknings- og utdanningsinstitusjoner og regionale og lokale myndigheter. Et kjernekraftprogram vil kreve varig kapasitet i mange institusjoner og et system for rekruttering, opplæring og vedlikehold av kompetanse gjennom planlegging, bygging, drift og avvikling.

Kraftfylka mener at et nasjonalt kompetanseprosjekt må kartlegge kompetansegapet langt mer presist enn det har vært mulig for utvalget. Kartleggingen bør omfatte antall personer, fagområder, tidsbehov, utdanningskapasitet, regulatoriske krav, kostnader og avhengighet av utenlandsk arbeidskraft. Den bør også skille mellom kompetanse som uansett er nyttig for Norge – for eksempel innen strålevern, beredskap, avfall og sikkerhet – og kompetanse som først er nødvendig dersom Stortinget vedtar å starte et kjernekraftprogram.

Samordning mellom forvaltningsnivåer og kunnskapsmiljøer

Kompetansebyggingen må samkjøres mellom universiteter og forskningsinstitutter, staten, fylkeskommunene og kommunene. Staten må ha hovedansvar for nasjonal strategi, regelverk, myndighetskapasitet og internasjonale avtaler. Universitetene og forskningsmiljøene må utvikle forskningsbasert undervisning og faglig uavhengighet. Fylkeskommunene bør involveres gjennom ansvar for regional samfunnsutvikling, kompetansepolitikk, areal- og transportplanlegging og regional beredskap. Kommunene må bygge kunnskap for lokal planlegging, samfunnsdialog, beredskap og eventuelt vertskapsansvar.

En slik samordning er nødvendig for å unngå parallelle initiativer, tilfeldige utdanningstilbud og oppbygging av kapasitet uten en tydelig nasjonal plan. Den er også nødvendig for å sikre at regionale og lokale myndigheter ikke blir sittende med ansvar uten finansiering eller tilgang til nødvendig fagkompetanse. Dersom et kjernekraftprogram senere blir aktuelt, må staten sikre fullfinansiering av

nye oppgaver i kommunesektoren, inkludert planlegging, beredskap, øvelser, infrastruktur og langsiktig oppfølging.

Fortrengning av arbeidskraft, kapital og FoU-midler

Kraftfylka vil særlig understreke alternativkostnaden ved en stor kjernekraftsatsing. Utredningen påpeker at planlegging, utbygging, drift og dekommisjonering vil utløse betydelig etterspørsel etter arbeidskraft, kapital og innsatsvarer. Fra et nasjonalt perspektiv er slike ringvirkninger i stor grad en omfordeling av ressurser: Økt ressursbruk i én sektor trekker ressurser fra andre sektorer, og subsidiering kan trekke arbeidskraft og kapital bort fra aktiviteter som gir høyere verdiskaping.

Dette er særlig relevant i Norge, hvor mange næringer allerede konkurrerer om ingeniører, prosjektledere, fagarbeidere, sikkerhetskompetanse og forskningsmidler. Oppbygging av et fullverdig kjernekraftapparat kan binde betydelige deler av offentlige FoU-bevilgninger og høyt kvalifisert arbeidskraft i flere tiår. Ressursbruken kan fortrenge utvikling av vannkraft, vindkraft, nett, energieffektivisering, industriell omstilling og andre teknologier. En kompetansesatsing må derfor være avgrenset og trinnvis inntil det foreligger en politisk beslutning og et dokumentert samfunnsøkonomisk behov.

Lokalisering må koordineres nasjonalt

Kjernekraft er et nasjonalt anliggende

Kraftfylka mener at det ikke kan være opp til den enkelte kommune å avgjøre om kjernekraft skal etableres i Norge eller å drive fram en lokalisering uavhengig av nasjonale vurderinger. Utredningen beskriver kjernekraft som et nasjonalt anliggende med betydelige konsekvenser for energiforsyning, samfunn, sikkerhet og beredskap. Internasjonal erfaring tilsier at prosessen må være myndighetsstyrt og helhetlig fra starten.

Kommunal interesse og lokal aksept er viktige, men ikke tilstrekkelige kriterier. Lokalisering må vurderes ut fra naturgitte forhold, kjølemuligheter, sikkerhet og beredskap, tilgang til infrastruktur og kvalifisert personell, transport, nærhet til befolkning, natur- og miljøvirkninger og muligheten for trygg håndtering av brukt brensel. I tillegg må plasseringen ses i sammenheng med nasjonal kraftbalanse, regionale kraftbehov og utviklingen av transmisjons- og regionalnettet.

Plasseringen har avgjørende betydning for om kjernekraft er gunstig for kraftsystemet, og peker på behovet for statlig koordinering og tidlig avklaring. Større anlegg krever et sterkt og masket nett, mens mindre enheter kan ha andre nettkonsekvenser. En lokalisering som først og fremst bygger på lokal interesse kan derfor være lite egnet ut fra kraftsystem, sikkerhet, samfunnsøkonomi eller avfallshåndtering.

Kraftfylka støtter at det utredes et nasjonalt rammeverk for lokalisering av kjernekraftverk og deponi, slik utvalget foreslår. Rammeverket må omfatte hele livsløpet og avklare hvordan kraftverk, mellomlager, transportløsninger og permanent deponi skal ses i sammenheng. Avfallsspørsmålet kan ikke skyves til en senere fase eller behandles som et separat problem etter at et kraftverk er lokalisert. Behovet for og plasseringen av mellomlager må vurderes tidlig, og deponiløsninger må inngå i planlegging og kostnadsberegninger fra starten.

Lokal og regional medvirkning må være reell

Nasjonal koordinering må kombineres med reell lokal og regional medvirkning. Kommunal planprosess, åpenhet og lokal forankring er nødvendige ved lokalisering av kjernekraftverk og andre nukleære anlegg. Berørte nabokommuner og fylkeskommuner må involveres tidlig, ikke først etter at

staten eller en utbygger har pekt ut en foretrukket lokalitet. Konsekvenser for bosetting, arbeidsmarked, transport, natur, beredskap, næringsutvikling og offentlig tjenesteyting går på tvers av kommunegrenser og krever et regionalt perspektiv.

Kraftfylka mener derfor at en eventuell framtidig lokaliseringsprosess bør starte med nasjonale kriterier og en overordnet siling av aktuelle områder, etterfulgt av åpne regionale prosesser og ordinær kommunal planlegging. Stortinget må ta de grunnleggende beslutningene om kjernekraftens rolle og om konkrete prosjekter kan gå videre. Kommunene skal ha en sterk rolle i arealplanlegging og lokal medvirkning, men skal ikke alene bære ansvaret for en beslutning med nasjonale og generasjonsoverskridende konsekvenser.

Kjernekraft må ikke bli en sovepute

Kraftbehovet kommer før kjernekraften

Det er avgjørende for utviklingen av det norske energisystemet at kjernekraftdebatten ikke fører til utsettelse av beslutninger om kraft og nett som kan realiseres tidligere. Norge trenger mange TWh ny kraft i årene framover for å legge til rette for utslippsreduksjoner, næringsutvikling og forsyningssikkerhet. Utvalget vurderer at kjernekraftproduksjon tidligst kan starte på midten av 2040-tallet, og at teknologien i liten grad kan bidra til klimamålene for 2030 og 2035

Oppgradering av eksisterende vannkraft og etablering av vindkraft på land er formene for fornybar kraftproduksjon som kan bygges ut rimeligst i Norge. Samtidig vil energieffektivisering, bedre utnyttelse av eksisterende nett og raskere nettoutbygging være avgjørende. Kraftfylka mener at disse tiltakene må prioriteres uavhengig av om Norge velger å utvikle kompetanse på kjernekraft. En langsiktig ambisjon om kjernekraft kan ikke erstatte konkrete vedtak om produksjon, nett og energieffektivisering i dag.

Risikoen ved å vente på en usikker framtidig løsning

En forventning om at kjernekraft skal løse framtidige kraftutfordringer kan i seg selv påvirke investeringsbeslutninger. Forventninger om framtidig kjernekraft kan føre til at andre produksjonsprosjekter skrinlegges eller utsettes. Dersom forbruksveksten samtidig blir sterkere enn antatt, eller kjernekraftprosjektene blir forsinket, kan kraftbalansen bli svak i en lang periode før ny kapasitet kommer i produksjon.

Historisk har kjernekraftprosjekter vært utsatt for forsinkelser, og Norge vil som nytt kjernekraftland måtte utvikle regelverk, myndighetskapasitet, kompetanse, leverandørrelasjoner og avfallsløsninger parallelt. Det vil være uforsvarlig å redusere ambisjonene for vannkraft, vindkraft eller nett basert på en antakelse om at kjernekraft kommer på et bestemt tidspunkt eller til en bestemt kostnad.

Kraftfylka mener derfor at regjeringen i den videre oppfølgingen må slå fast et tydelig prinsipp: Arbeidet med kunnskap og kompetanse om kjernekraft skal ikke endre framdriften i den kortsiktige og mellomlange energipolitikken. Konsesjonsbehandling, politiske avklaringer og rammevilkår for vann-, vind- og solkraft, nett og energieffektivisering må styrkes. Eventuell kjernekraft må vurderes som et mulig langsiktig supplement, ikke som en erstatning for tiltak som er tilgjengelige før 2040.

Kraftfylkas anbefalinger til videre oppfølging

På bakgrunn av NOU 2026: 4 og vurderingene ovenfor anbefaler Kraftfylka at regjeringen legger følgende prinsipper til grunn for det videre arbeidet:

- Utvalgets hovedanbefaling følges opp: Det etableres ikke nå en omfattende prosess for å gjøre Norge til et kjernekraftland, men det bygges et begrenset og målrettet kunnskaps- og kompetansegrunnlag.
- Det etableres et nasjonalt kompetanseprosjekt med deltakelse fra universiteter, forskningsinstitutter, relevante statlige myndigheter, fylkeskommuner og kommuner. Prosjektet må ha tydelig avgrenset mandat, trinnvis finansiering og regelmessig evaluering.
- Norske fagmiljøer gis bedre tilgang til internasjonale forskningsprogrammer, laboratorier og forskningsreaktorer gjennom IAEA, OECD-NEA, europeiske programmer og bilaterale avtaler.
- Samarbeidet med Sverige og Finland styrkes innen regelverk, myndighetsorganisering, utdanning, forskningsinfrastruktur, beredskap, kunnskapsutveksling, dekommisjonering, avfall og deponi.
- Regjeringen legger til grunn at ny kjernekraft har en høy kostnads- og risikoprofil og at erfaringene fra sammenlignbare land viser behov for omfattende statlig medvirkning. Det etableres ikke støtteordninger før samfunnsøkonomi, alternativkostnader og risikofordeling er grundig vurdert.
- Alle framtidige vurderinger av kjernekraft skal inkludere kostnader til myndighetskapasitet, sikkerhet, beredskap, avfall, dekommisjonering og statens restansvar, ikke bare kostnaden ved selve kraftproduksjonen.
- Det gjennomføres en nasjonal kartlegging av kompetanse- og kapasitetsbehovet i hele verdikjeden, inkludert konsekvenser for arbeidsmarkedet, forskningsmidler og andre energi- og industrisatsinger.
- Det utvikles et nasjonalt rammeverk for eventuell lokalisering av kjernekraftverk, mellomlager og permanent deponi. Rammeverket må bygge på nasjonale kriterier for sikkerhet, geografi, kraftbehov, nett, miljø og avfall, samtidig som lokal og regional medvirkning sikres.
- Regjeringen slår fast at kompetansearbeid om kjernekraft ikke skal forsinke utbygging og oppgradering av vannkraft, vindkraft, nett eller energieffektivisering. Kjernekraft behandles som et mulig langsiktig supplement, ikke som en løsning på kraftbehovet i de neste tiårene.

Avslutning

NOU 2026: 4 viser at kjernekraft kan gi stabil kraftproduksjon med lave direkte klimagassutslipp, men også at etablering av kjernekraft i Norge vil være et langsiktig, kostbart og institusjonelt krevende nasjonalt prosjekt. Teknologien kan ikke vurderes løsrevet fra alternativene, tidsbehovet, kraftsystemet, avfallsspørsmålet eller den samlede bruken av arbeidskraft, kapital og offentlige midler.

Kraftfylka støtter derfor en kunnskapsbasert og trinnvis tilnærming. Norge bør bevare og utvikle kritisk kompetanse, styrke internasjonalt og nordisk samarbeid og sikre at framtidige politiske beslutninger kan tas på et bedre grunnlag. Samtidig må oppbyggingen være begrenset og målrettet, slik at den ikke binder Norge til et kjernekraftprogram før teknologien, kostnadene og behovet tilsier det.

Det viktigste energipolitiske hensynet i de kommende årene er at kjernekraft ikke blir en sovepute. Norge må handle nå for å sikre tilstrekkelig kraft og nett gjennom løsninger som kan realiseres i tide.

Eventuell kjernekraft kan bare vurderes som et langsiktig supplement til, ikke en erstatning for, videre utvikling av fornybar kraftproduksjon, energieffektivisering og et sterkere nett.

Med vennlig hilsen

Olav Hallset,

Daglig leder i Kraftfylka